

II

Деца-та въобще сѣ наклонени къмъ измислюване-то; те обичатъ да подражаватъ на викание-то и пение-то, да пишѣтъ на книга образи на разни предмети, да исписватъ кукли, различни украшения и въобще да правѣтъ всевъзможни драсколици. Това въ никой случай не требва да се запрѣтѣва, както обикновено правѣтъ, а напротивъ треба да се насърдчава дете-то къмъ такива занятия, както го ръководимъ; по сѣщия начинъ може, неусетно, да се образува гласъ-тъ на дете-то, да се развие слухъ-тъ му, да пише ясни и правилни слова, и да се научи на истинно очимерение. Всичко това може да се достигне тѣж лесно, гдето не може даже и да се въобрази.

Дете-то инстинктивно подражава на всичко щото види. Падне ли му на ръка малко тебиширъ, то изведнѣжъ ще покрие джека-та съ свои-те чертежи. Тия неправилни драсколици на негова-та слаба и ненавикнала ръка, сѣ длѣжни да бѣдѣтъ исходна-та точка, на която ни показва самѣ природа-та, и която требва да се ползува за образование-то на добро-то гледание и ръце на дете-то, като поправяме негови-те чѣртежи, и му помагаме съ сѣвети-те си. Тая сила на инстинкта, която подбужда дете-то да прави тия пѣрви опити, ще да го накара да се стреми сѣщо къмъ усъвършенствование-то. При разумно-то ръководство това сѣвършенство ще бѣде равнозначуеще съ естествено-то развитие на негови-те наклонности и способности.